

Františkovo slovo

č.227

Pánova přítomnost vždy urovnává věci v nás

Papež věnoval vatikánským zaměstnancům brožurku s titulem „Nepomlouvej druhé!“

Malé sestry učednice Beránka – první kontemplativní komunita pro ženy s Downovým syndromem

Otto Neubauer: Misii zvládne každý, je to jako s vařením

Bratrství v Kristu je důležitější než etnická příslušnost, dosvědčují burundští mučedníci

Setrvejme u prvního slova

Nevinná krev vylitá na cesty světa

Ryzí křesťan není tradicionalista, ani pokrokář – je to nové stvoření

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Pánova přítomnost vždy urovnává věci v nás

Dobrý den, drazí bratři a sestry,

V dnešním čtení vypráví evangelista Lukáš o Ježíšově návštěvě v domě Lazarových sester, Marty a Marie (srov. Lk 10, 38-42). Přivítají ho a Marie usedne k jeho nohám, aby mu naslouchala. Nechá všechno stranou, aby byla Ježíšovi nablízku, nechce si nechat ujít žádné z jeho slov. Také nikoho z nás, jako Marii, by žádné zaměstnání či obavy neměly vzdalovat od Božského mistra. Všechno má ustoupit, když On přichází navštívit náš život, jeho přítomnost a jeho slovo předchází cokoli jiného. Pán nás vždycky zaskakuje! Když ho skutečně začínáme poslouchat, rozplývají se mračna, pochybnosti mizí a přenechávají místo pravdě, strachy ustupují pokoji a nejrůznější životní situace se usazují na správné místo. Když Pán přichází, urovnává vždycky věci také v nás.

Ve scéně Marie z Betánie u Ježíšových nohou sv. Lukáš ukazuje postoj modlitby věřícího člověka, který dokáže přebývat v Mistrově přítomnosti, aby ho poslouchal a vstupoval s Ním v soulad. Jde o to zastavit se během dne, usebrat se v tichu na pár minut, abychom učinili místo pro Pána, který "prochází kolem" a našli odvahu setrvat s Ním na chvíli "v ústraní", a poté se vrátit s větším pokojem a s obnovenými silami k věci všedního dne. Když Ježíš chválí chování Marie, která "si vybrala nejlepší úděl" (v. 42), jako by opakoval každému z nás: "Nenech se převálcovat tím, co musíš dělat, ale nejprve poslouchej Pánův hlas, abys dobře vykonával úkoly, které ti život přidelil."

Pak je tady druhá ze sester, Marta. Podle slov sv. Lukáše to byla ona, kdo přijal Ježíše (srov. v. 38). Možná, že Marta byla starší z obou sester, nevíme, ale zcela jistě tato žena měla charisma pohostinství. Zatímco totiž Marie naslouchá Ježíšovi, zabývá se mnoha věcmi. Proto jí Ježíš říká: "Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí" (v. 41). Těmito slovy zajisté nechce odsuzovat služebný postoj, ale spíše shon, s nímž ho někdy prožíváme. Také my pociťujeme obavy sv. Marty a po jejím příkladu se snažíme o to, aby v našich rodinách a komunitách žil smysl pro pohostinství a bratrství, aby se každý mohl cítit "jako doma", zejména maličci a chudí, když klepou na dveře.

Dnešní evangelium nám tedy připomíná, že moudrost srdce spočívá právě ve schopnosti skloubit tyto dva prvky: kontemplaci a akci. Marta a Marie nám ukazují cestu. Pokud chceme vychutnávat život s radostí, musíme slučovat tyto dva postoje: na jedné straně "setrávat" u Ježíšových nohou, abychom mu naslouchali, když odhaluje tajemství věcí, na druhé straně máme být starostliví a připravení uhostit Ho, když prochází kolem a klepe na naše dveře s tváří přítele, který potřebuje okamžik spočinutí a bratrství.

Nejsvětější P. Maria, Matka Církve, kéž nám dá milost milovat a sloužit Bohu a bratřím s rukama Marty a srdcem Marie, abychom v naslouchání Kristu mohli být tvůrci pokoje a naděje.

22.7.2019

Papež věnoval vatikánským zaměstnancům brožurku s titulem „Nepomlouvej druhé!“

Vatikán. Papež František rád obdarovává své okolí knihami – objemné svazky duchovních příruček si každoročně z předvánočního setkání římské kurie odnášejí členové kardinálského sboru (naposledy to bylo osmisetstránkové Kompendium teologie, asketiky a mystiky od francouzského kněze Adolpha Tanquereye (1854-1932), které hojně využíval mladý jezuita Bergoglio) a poněkud útlejší dílka dostávají kněží, s nimiž se římský biskup každoročně setkává na Zelený čtvrtek i při jiných příležitostech. Tentokrát se dostalo též na vatikánské zaměstnance, kterým papež vzkázal, aby nepomlouvali své kolegy.

„Klepy jsou jako teroristický útok“, prohlásil papež opakovaně při kázáních v Domě svaté Marty, ale také při různých audiencích. Jedná se tedy o jev, o jehož nebezpečnosti pro vnitřní život církve je Petrův nástupce nepochybně přesvědčen. Neudivuje proto, že před několika dny našli všichni vatikánští zaměstnanci ve své schránce útlý, třicetistránkový sešitek kapesního formátu s výmluvným názvem: Nepomlouvej druhé! (*Non parlare degli altri, Effatá, 2019*). Jeho autorem je italský kapucín **Emiliano**

Antenucci, „vynálezce“ kurzů vnitřního ztišení, který papeži Františkovi již před několika lety daroval ikonu Panny Marie, Matky ticha.

Proč tak přísně odsuzujeme druhé?, ptá se italský řeholník v úvodním zamyšlení, uvozeném výňatkem z papežových promluv. Činíme tak z nedostatku lidskosti, z nedbalosti o druhé, či protože nám chybí sebeúcta i úcta k Bohu anebo pociťujeme nadřazenost při rozdělování lidí na dobré a špatné. Františkánský řeholník pak vybízí čtenáře ke zpytování svědomí nad dvanácti tvrzeními, jimiž odpovídá na otázku, „proč druhé pomlouváme“. Mezi možnými důvody nejmenuje pouze hněv, závist a špatnost, nýbrž také nedostatek sebeúcty, strach z otevřeného dialogu s druhým člověkem a rovněž skutečnost, že šířitel drbů je ve skutečnosti hluboce nešťastný člověk.

Antenucciho knížečka nicméně nesetrvává pouze u negativní analýzy, nýbrž naopak – opětovně na základě papežových promluv – předkládá seznam dvanácti duchovních léků, s jejichž pomocí se lze vymanit z pomlouváckého tónu i postoje. Patří k nim modlitba za očeřovanou osobu, diskrétnost v uchování svěřených tajemství, hledání pozitivních stránek na druhém člověku či zcela konkrétní kousnutí do jazyka.

Autor svazku zároveň vypočítává pět postupů k obrácení srdce: pohled do zrcadla spojený se zpytováním svědomí, pohled na Ukřižovaného, abychom zakusili, nakolik nás Bůh miluje, a naučili se odpouštět sami sobě, Bohu i druhým, zejména těm, kdo nám ublížili. Dále uvádí pohled na chudé, který nás zbavuje vlastní sebestřednosti a pohodlnosti, pohled na přírodu a pohled do věčnosti. Všechny tyto postoje kladou značný důraz na mlčení, které je „duchovní cestou vycházející z ucha, dospívající k ústům a uzavírající se v mysli a srdci“, píše italský řeholník.

Ztišení, mlčenlivost, rezervovanost a diskrétnost se projeví jako nepopiratelné hodnoty rovněž v lidové moudrosti a výrociích slavných osobností, které bratr Antenucci shromáždil v závěru brožurky: „Zajímejte se spíše o myšlenky než o lidi“, radí nositelka Nobelovy ceny, Marie Curie-Sklodovská. „Velcí duchové diskutují o idejích, průměrní o událostech a malí o lidech a jejich konání“, poznamenává Eleanor Rooseveltová, manželka prezidenta USA. Proto papež vzkazuje svým zaměstnancům: „Hleďte si sami sebe, avšak především se naučte umění mlčet, jaké prokázal Ježíš před davem, který ho chtěl lynčovat, anebo před soudem, který ho nespravedlivě odsoudil. Aniž byste přitom zapomínali na osmé přikázání: Nepromluvíš křivého svědectví...“

23.7.2019

Malé sestry učednice Beránka – první kontemplativní komunita pro ženy s Downovým syndromem

Francie. V centrální Francii žije nezvyklá kontemplativní komunita. Malé sestry učednice Beránka jsou prvním řeholním společenstvím, které přijímá ženy s Downovým syndromem jako plnoprávné členky komunity. „Jejich duše není postižená. Jsou Bohu blízko a vstupují s ním do kontaktu snadněji než my“ – říká její představená matka Line.

Lidé s Downovým syndromem jsou stále ještě neobjeveným světem. Přinášejí do našeho života mnoho radosti a především dávají lásku, kterou svět tolik potřebuje, říká převorka komunity matka Line. Na počátku tohoto jedinečného díla stálo přátelství mezi dvěma mladými ženami: Line, která objevovala své povolání k zasvěcenému životu a službě nejposlednějším, a Véronique, dívkou s Downovým syndromem, přesvědčenou o svém povolání ke rozjímavému životu. Kanonické právo však zakazuje přijímání lidí s mentálním postižením do řeholí a Véronique se tedy nesetkávala s pochopením. Obě ženy se tedy rozhodly zahájit mnišský život soukromě. Trvalo 14 let než jejich nezvyklé společenství získalo církevní schválení.

Prvním klášterem se jim stal malý sídlištní byt. Posléze se k nim připojila další dívka s Downovým syndromem. V roce 1990 požádaly arcibiskupa Tours a budoucího kardinála Jeana Honoré (1920-2013) o přiznání statutu veřejného sdružení laických věřících. Díky jeho podpoře získala malá komunita své první uznání. O pět let později se rozrůstající společenství přestěhovalo do městečka Le Blanc v diecézi Bourges a díky velkému pochopení místního arcibiskupa Pierra Plateau 'a (1924 – 2018), který podnikl další rozhodující kroky ve Vatikánu, získaly sestry v roce 1999 status kontemplativního řeholního institutu.

V duchovní rovině spojují benediktinskou spiritualitou s malou cestou sv. Terezie z Lisieux. Jak zdůrazňuje matka Line, přestože lidé s Downovým syndromem potřebují pomoc ze strany jiných sester, rytmus monastického života je pro ně jako stvořený.

„Jsou autonomní. Kontemplativní život jim dovoluje žít ve velmi pravidelném, spořádaném rytmu. Pro člověka s downovým syndromem jsou obtížné změny, když ale má všechno svoje pravidla, vnímají v nich oporu. A ukazuje se, že v sobě mají udivující sílu ducha. Znájí nazpaměť Písmo svaté a životopisy světců. Jejich paměť je neuvěřitelná. Jsou to duše hluboce ponořené do modlitby, velmi duchovní, žijící ve velké blízkosti s Ježíšem. Lidé si to neuvědomují. Vynikají ve schopnosti odpouštět a těšit jiné v jejich utrpení. Dokáží například pohotově nalézt příhodné slovo z Písma svatého. Jejich duše není postižená. Spíše naopak, jsou Bohu blízko, vstupují s ním do kontaktu snadněji než my.“

Často se nás ptají, jak v naší komunitě rozpoznáváme povolání, konstatuje matka Line a odpovídá: „Stejně jako v případě jiných povolání. Pokud člověk pociťuje, že jej tento způsob života naplňuje, znamená to, že jej Bůh k němu povolává. Lidé s Downovým syndromem to dokáží rozpoznat a vyjádřit,“ ujišťuje představená Malých sester uřednic Beránka.

24.7.2019

Otto Neubauer: Misii zvládne každý, je to jako s vařením

Vídeň. Muž, od něhož si papež Benedikt dal vyprávět o nové evangelizaci, a muž, s kterým kardinál Christoph Schönborn vyšel do vídeňských ulic při městské misii. To je Otto Neubauer, ročník 1965 a otec šesti dětí. Počátkem devadesátých let vedl misijní školy komunity Emmanuel a první městské misie nového stylu v Rakousku a Německu. Dnes v rakouském hlavním městě řídí vzdělávací středisko, nazvané [Akademie pro dialog a evangelizaci](#), a kromě přednáškové činnosti po celé Evropě, včetně České republiky, se věnuje projektům pro mládež, zaměřeným na dialog. V nakladatelství Herder mu vyšla kniha [„Mission Possible – praktická příručka pro dialog a novou evangelizaci“](#).

Píšete, že s misí je to jako s vařením, může se do ní dát kdokoli. Opravdu kdokoli? Jak tedy misii chápete?

„Myslím, že je naléhavě nutné, abychom misii nepovažovali za věc pro odborníky. Velmi často zažívám, že lidé v sobě mají něco cenného, co ze sebe mohou vydat. Církev přece hlásá, že každý v sobě skrývá nekonečný poklad a ten je třeba odhalit. Můžeme se k tomu navzájem povzbuzovat. Domnívám se, že se to týká každého člověka; mám řadu agnostických či muslimských přátel, na kterých vidím mnoho dobrého a krásného. Svatý Pavel říká, že vše dobré, pravdivé a ušlechtilé pochází od Boha, který obdaroval každého člověka. Pokud skutečně věříme, že každý člověk je Božím dítětem, pak je přirozeně navýsost důstojná také víra v to, že každý může něco dát a tak prožívat misii.“

Výchozím bodem je zcela prosté setkání, píšete dále. Proč?

„Při hlásání jde o lásku, a proto jeho vlastní poselství může přejít pouze od srdce k srdci. Jedna moderátorka, jíž vyšla první kniha a která vystoupila z církve a pak do ní zase vstoupila, byla dotázána, jak naložit s touto širokou propastí mezi světem a církví. Odpověděla, že otázce nerozumí. V jejím případě šlo všechno od srdce k srdci. Musíme se znovu naučit, že Ježíš má poselství, kterému rozumí každý, které není určeno vybraným, elitním kruhům, nýbrž umožňuje jakémukoli člověku přímý, bezprostřední přístup k Boží skutečnosti.“

V roce 2011 jste vystoupil před Ratzingerovým *Schülerkreisem* s přednáškou o misii a nové evangelizaci. Můžete popsat, jaké to bylo?

„Byl to velice dojemný zážitek z papeže, který se ke mně pokorně a srdečně obrátil, naslouchal mi a chtěl se poučit. Uvedl mne slovy: „Dnes se můžeme mnohému přiučit“. A pak se obrátil k celé skupině, složené většinou z profesorů teologie, s otázkou: „Nejsme tu snad všichni hledající?“ Potom důrazně objasnil, že cesta k Ježíši a přístup k němu je pro nás všechny cestou neustálého hledání a nového nalézání, které nikdy nekončí, protože každý den přináší nové setkání. Dále vyslovil, že bychom měli evangelizovat tak, aby se lidé učili akceptovat svůj stesk po Bohu, a to zejména tací, kteří s Bohem spíše zápasí a možná jej vůbec nepřijali za svého Pána. Takoví lidé, podotkl, jsou Božímu srdci často blíže než ti, kteří se shlížejí sami v sobě, čímž mínil církve. Když církev hledí pouze sama na sebe,

nevidí Druhého (s velkým D). Měl jsem dojem, že tu Benedikt XVI. prorocky předeslal to, co papež František konkrétně naplňuje. Jedná se o dialog, o kterém výslovně řekl, že spočívá na pokoře. Pravdu lze jediné darovat, protože ji nevlastníme. Jako obdarovaní ji můžeme dále předávat, zdůraznil. Existuje velký rozdíl v tom, zda jsem vlastník či obdarovaný. To činí evangelizaci tak přitažlivou a obdarovává setkáním od srdce k srdci."

Je těžké předávat tento cenný poklad dále, v čase, kdy silně sekularizovaný svět viní církve z toho, že zneužívá lidi a manipuluje s nimi?

„Vnímání církve je skutečně překážkou, kterou je nutné překonat. O to více času si musíme vyhradit na naslouchání, jakkoli to zní banálně. Věřím, že musíme naslouchat tak dlouho, dokud nezjistíme, po čem druhý člověk opravdu touží. Mám zkušenost, že právě lidé, kteří zprvu nechtějí nic mít s církví anebo se vůči ní staví nedůvěřivě, se o ni v jádru nebyvale zajímají. Podle některých názorů netouží každý člověk po Bohu, ale já jsem o tom přesvědčen. Věřím, že existuje stesk po bezvýhradné lásce, ačkoli lidé si ho hned nespojují s církví. Musíme proto být tváří církve, která soucítí s člověkem, obrací se k jeho nouzi. Často se mi stává, že mi lidé po sedmi, osmi letech přátelství řeknou: „Věřím ti. Věřím v Boha, v kterého věříš“. Nezapojí se ale hned do nějakého církevního společenství, protože nemají pocit, že by byli vítáni. Musíme být upřímní sami k sobě a položit si otázku, zda opravdu vítáme lidi, kteří jsou jiní a jinak smýšlejí? Touží ale Bohu a celá společnost touží a hladoví po Bohu, tomu opravdu věřím.“

Ve své knize seznamujete s „náradím“, které se při setkání používá. Je to seznam o šesti bodech, co s ním?

„Nejprve se vyžaduje vděčnost. Při setkání vnitřně poděkuji za druhého člověka, ať už je to cizinec, muslim nebo ateista. Děkuji, žeš jej stvořil. Každý člověk je darem, a to je pravda. Ovšem k této pravdě musím teprve přistoupit. Máme tento velkolepý dar, že smíme Boha chválit, a chvála je tak rovněž díkem za můj protějšek. Mohu se dokonce kořit Bohu v druhém člověku. Matka Tereza říkávala, že Krista potkává především v chudých. Právě, když se mi druhý člověk jeví zcela vzdálený, mohu v něm vzývat Boha, a to je tajemství. Další kroky souvisejí s dobrou vůlí. Snažím se odbourat předsudky, nepodsouvám druhému nic zlého, usiluji o to, abych si spolu se sv. Ignácem vážil jeho mínění namísto odsuzování. Když mi někdo říká něco, co je pro mne těžké, snažím se mu porozumět, vyslechnout, co je na jeho soudech dobré. To není nějaké změkčování potíží a rozdílů, ale naopak jejich odkrývání. Zároveň se sází na dobro, které spíše zvítězí, aby se pak mohl navázat rozhovor. V něm druhému vyložím evangelium. Domnívám se totiž, že se za naše poselství příliš stydíme, ačkoli odpovídá na touhu mnoha lidí. Jednoduše vyprávím o Ježíšových příbězích, jak je sám vidím. Není to poučování, ale výměna zkušeností. Lidi to často zajímá a oslovuje. Myslím nicméně, že nejdůležitější krok spočívá v pohostinnosti a účasti druhých lidí na našem životě, stejně jako my sdílíme jejich život. Dobře vedený dialog a pravá pohostinnost by misii velice pomohly.“

To zní jako program na školu šťastného života...

„Ano, to jste pěkně řekla. Naše víra je totiž štěstí, které smíme zakoušet. Toto štěstí sdílíme a umožňujeme druhým lidem, aby na něm měli podíl. Mnohdy jsme na to možná šli jinak: „Nejdřív se seznámíte s naukou a pak vám řekneme, jestli k nám také můžete patřit“. Evangelium učí, že je to právě naopak. Ježíš nechává lidi, aby měli podíl na přátelství, společném jídle. Učedníky to popuzuje a vyčítají mu, proč se s nimi zaobírá. Druhý člověk se dozví, že Bůh je láska, jediné tehdy, když s ním něco z této bezpodmínečné lásky sdílíme, nabídneme mu přátelství, sdílíme s ním život. To znamená, že se musíme učit, jak takový dobrý život vést.“

Říká autor knihy *Mission possible*, rakouský evangelizátor Otto Neubauer.

25.7.2019

Bratrství v Kristu je důležitější než etnická příslušnost, dosvědčují burundští mučedníci

Bururi. „Církve v Burundi si prostřednictvím nás, biskupů, přeje oslavit skupinu lidí, kteří v Ježíšově jménu nabídli život, aby dosvědčili, že naše bratrství v Kristu je důležitější než etnická příslušnost. Je to veliké svědectví, které považujeme za důležité pro každého křesťana. Chceme tedy slavit křesťanské bratrství“.

S tímto úmyslem zahájili burundští biskupové v katedrále v Bururi diecézní fázi kanonizačního procesu, který se týká dvou italských misionářů a laické pastorační pracovnice zavražděných v Buyngero roku 1995, burundského kněze zabitého ve městě Gitega roku 1972 a čtyřiceti seminaristů z menšího semináře v Buta, zastřelených v roce 1997, protože se odmítli rozdělit na Hutuy a Tutsie. Jedná se o první kanonizační kauzu v burundské církvi, nazvanou „Michel Kayoya a XLIII druhů mučedníků“.

„Tito bratři a sestra v Kristu jsou pro nás, burundské biskupy, hrdinové, které vám předkládáme jako jediný inspirativní vzor bratrské a interetnické lásky. Noste u sebe jejich fotografie, čtěte si o jejich životech, abyste je napodobovali. Je to první skupina pravděpodobných mučedníků, s níž předstupujeme před všeobecnou církev, aby úředně potvrdila jejich mučednictví“, obracejí se biskupové k většinově katolickému obyvatelstvu Burundi v prohlášení, které zveřejnila také vatikánská agentura *Fides*.

Beatifikační kauzu podpořila kongregace misionářů xaveriánů, řeholního institutu založeného sv. Guidem Confortim, k níž náleželi dva zavraždění misionáři, o. Ottorino Maule a Aldo Marchiol a se kterou úzce spolupracovala italská laička Catina Gubert. Všichni tři byli zastřeleni v misii v Buyngero, přičemž se jednalo o skutečnou mimosoudní popravu, a nikoli násilnou vraždu spojenou s loupeží či vylpením misie.

Kongregace pro svatořečení doporučila připojit k jejich procesu také kauzu burundského kněze o. Michela Kayoya, pastýře, básníka a filosofa, který ve svých dílech vyzdvihoval etnickou rozrůzněnost jako bohatství a vzájemný dar, nikoli ohrožení. Byla to charismatická postava – miloval pravdu a hlásal lásku, aniž by ji odděloval od spravedlnosti. Spolu s padesáti kněžími a laiky padl do zajetí ozbrojené bandy, která jej popravila 17. května 1972. Ve svých osmatřiceti letech šel na smrt za zpěvu žalmů a Magnificat.

O pětadvacet let později, v časných ranních hodinách 30. dubna 1997, napadla jiná ozbrojená banda seminář v Buta, v burundské diecézi Bururi. Když se seminaristé ze čtyř burundských diecézí odmítli rozdělit podle své etnické příslušnosti, útočníci je všechny postříleli. Nad hrobem těchto mladých mužů ve věku 15 až 20 let byla vystavena Svatyně mučedníků bratrství, známá i na mezinárodní úrovni.

Angelus

29.7.2019

Setrvejme u prvního slova

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V dnešním evangeliu Lukáš líčí okolnosti, za jakých Ježíš učí modlitbě Otčenáš (*Lk 11,1-13*). Učedníci se již umí modlit podle formulací židovské tradice, avšak rádi by prožili tutéž „kvalitu“, jakou se vyznačuje Ježíšova modlitba. Mohou totiž konstatovat, že modlitba je podstatným rozměrem Mistra života a že znakem každého jeho důležitého činu je dlouhodobé setrvání v modlitbě. Jsou uchváteni tím, že se nemodlí jako jiní mistři oné doby, nýbrž navazuje niternou vazbu s Otcem, a to natolik, že se chtějí účastnit na těchto chvílích společenství s Bohem, aby plně zakusili jejich libost.

Jednoho dne tedy čekají, až se Ježíš na odlehlém místě domodlí, a pak poprosí: „Pane, nauč nás modlit se“ (v.1). Ježíš na výslovnou žádost učedníků nepodává abstraktní definici modlitby, ani neučí účinným návodům, jak modlitbou něco „obdržet“. Vyzývá naopak své učedníky, aby modlitbu prožívali v přímém sdílení s Otcem a vzbuzuje v nich stesk po osobním vztahu k Bohu, Otci. Zde spočívá novost křesťanské modlitby! Je dialogem mezi milujícími osobami, který se zakládá na důvěře, opírá se o naslouchání a vede k solidárnímu úsilí. Je to rozhovor Syna s Otcem, dětí s Otcem. Toto je křesťanská modlitba.

Odevzdává jim tudíž modlitbu Otčenáš, která je snad nejcennějším darem božského Mistra během jeho pozemského působení. Poté, co nám Ježíš odkryl své tajemství Syna a bratra, dává nám touto modlitbou proniknout do Božího otcovství, což bych chtěl zdůraznit, a ukazuje, jak s Bohem vstoupit do přímého rozhovoru v modlitbě, totiž skrze synovskou důvěrnost. To, oč v Otčenáši prosíme, již pro nás bylo vše v jednorozeném Synu skutečně – posvěcení Jeho jména, příchod království, dar chleba, odpuštění a vysvobození od zla. Když prosíme, otevíráme ruce, abychom obdrželi dary, které nám Otec vyjevil v Synu. Modlitba, kterou nás Pán naučil, slučuje veškeré modlitby, a my se s ní k Otci obracíme

v neustálém společenství s bratry. V modlitbě někdy nastupuje roztržitost, ale mnohdy jakobychom cítili touhu po setrvání u prvního slova „Otče“ a vnímali ono otcovství v srdci.

Ježíš pak vypráví podobenství o neodbytném příteli a naléhá na vytrvalost v modlitbě. Přichází mi na mysl chování dětí ve věku zhruba tří let, kdy se začínají ptát na věci, které nechápou. V mé vlasti se tomu říká „věk proč?“ a myslím, že zde také. Děti se obracejí k tatínkovi a ptají se: „Tati, proč?“. Dožadují se vysvětlení. Všimněme si ale, že když otec začne vysvětlovat, ani ho plně nevyslechnou a hned vyrukují s další otázkou. Co se tu děje? Děti v mnohém cítí nejistotu a chápou jen způli. Chtějí na sebe upoutat otcovu pozornost a proto ono neustálé: „Proč, proč, proč?“. Když se v Otčenáši zastavíme u prvního slova, učiníme totéž, co jsme dělávali jako děti, totiž přitáhneme na sebe Otcův pohled. Řekněme: „Otče, Otče“ a také „Proč?“ a On na nás pohlédne.

Prosme Marii, modlíci se ženu, aby nám pomáhala modlit se Otčenáš ve spojení s Ježíšem, abychom, vedeni Duchem svatým, žili podle evangelia.

Reportáže, reflexe, sloupky

30.7.2019

Nevinná krev vylitá na cesty světa

Když jsem o jednom z „pátků milosrdenství“ v mimořádném Svatém roce vstoupil do azylového domu Komunity papeže Jana XXIII., nemyslel jsem si, že tam najdu natolik ponižované, zlomené a zkoušené ženy. Skutečně ukřižované ženy. V místnosti, v níž jsem se setkal s dívkami vysvobozenými z nucené prostituce, jsem se nadýchl bolesti, nespravedlnosti a účinků zvěle. Byla to příležitost k ponoru do Kristových ran. Poté, co jsem si vyslechl dojemné a navýsost lidské příběhy těchto nebohých žen, z nichž některé držely v náručí dítě, jsem pocítil silnou touhu, až naléhavou potřebu požádat je o odpuštění za mučení, které musely snést od svých klientů, kteří se leckdy považují za křesťany.

Ještě více mne to podnítilo k modlitbě za přijímání obětí nucené prostituce a násilí. Člověka nelze nabízet k prodeji.

Z toho důvodu mne těší, že mohu přispět k seznámení s cenným a odvážným dílem o. Alda Buonaiuta, který podle charismatu Oresta Benziho již léta těmto ženám nabízí pomoc a sociální rehabilitaci. Obnáší to ochotu, s níž se vystavuje nebezpečí a vydírání ze strany zločinců, kteří si z oněch dívek učinili nevyčerpatelný zdroj nezákonných a hanebných příjmů.

Přál bych si, aby tato kniha měla co největší ohlas. Když se totiž seznámíme s příběhy, které se skrývají za zdrcujícími čísly o obchodování s lidmi, můžeme pochopit, že nelze účinně vzdorovat zneužívání a ponižování lidských životů, aniž by se zastavila vysoká poptávka klientů.

Zkaženost je nemoc, která neustane sama od sebe. Je zapotřebí, abychom ji vzali na vědomí na individuální a kolektivní úrovni a také jako církve. Jedině takto opravdu pomůžeme těmto nešťastným sestrám a zamezíme tomu, aby ničemnost tohoto světa dopadala na nejslabší a bezbranná stvoření. Jakákoli forma prostituce snižuje člověka na rovinu otroctví, je to zločin, odporná neřest, která směšuje pohlavní akt s vybitím vlastních pudů za mučení bezbranné ženy.

Prostituce zasazuje ránu kolektivnímu svědomí, je to úchylka od běžné kolektivní imaginace. Mentalita, podle níž je ženu třeba použít, jako by to bylo zboží, a pak odhodit, je patologická. Jde o nemoc lidstva, pomýlené sociální smýšlení. Vysvobození těchto ubohých otrokyň je gestem milosrdenství a povinností všech lidí dobré vůle. Jedinci ani instituce nemohou za jejich bolestného křiku setrvat v lhostejnosti. Nikdo se nesmí obrátit na druhou stranu nebo si umýt ruce od nevinné krve, která se vylévá na cesty tohoto světa.

2.8.2019

Ryzí křesťan není tradicionalista, ani pokrokař – je to nové stvoření

Bosna a Hercegovina. Kardinál Angelo De Donatis zahájil ve čtvrtek večer festival mládeže v Medžugorje, na který se sjelo asi padesát tisíc lidí. Při mši svaté v medžugorské farnosti komentoval Matoušovo evangelium (13,47-53), v němž Ježíš v podobenstvích popisuje nebeské království. Učedník

tohoto království je pak „jako hospodář, který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré“, jak čteme v závěru evangelní perikopy.

Tato Ježíšova slova stojí v protikladu k světské moudrosti, která naopak neslučuje staré s novým, nýbrž jejich spojitost rozkládá, poznamenal kard. De Donatis. Staré se směšuje se zastaralým a nové s inovativním, kolísá se mezi módními výstřelky a únikem do minulosti, přičemž tyto krajnosti neustále vedou ke střetům, tvrdosti a nepřátelství. Pokřtěný člověk se však má stát novým stvořením s příchutí starého, tedy s kořeny, a má rozkvétat na půdě tisíciletých dějin svatosti, které utvářely církve. Autentický křesťan není tradicionalista ani progresista, je novým stvořením, řekl mimo jiné římský vikář, kard. Angelo De Donatis, při zahájení festivalu mládeže v Medjugorje.